

CREDO!

„HISZEK A JÉZUS

Folyóirat kat. férfiak számára

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, XIV., Szent Domonkos-utca 3.

KRISZTUSBAN!”

A Credo férfiegyelet hivatalos lapja

Szerkesztő: P. BÖLE KORNÉL O. P. XVI. évfolyam. 6. sz. 1938 márc. 27.

„VINCULUM
„A szeretet

A «Credo!» megjelenik minden hó 2-ik és 4-ik vasárnapja előtt

CHARITATIS”
köteléke”

A «Credo!» előfizetési ára egy évre 4 P
Egyes szám ára 22 fillér

Dübörögnek a világtörténelmi események,

szemünk előtt rohan, szárnyal az idő kereke szédületes sebességgel. Megfordul, elfordul, felfordul sok minden, aminek szilárdságában pedig annyira hittek az emberek. Bezárulnak kapuk, hogy tán soha többé ki ne nyíljanak. Megnyílnak viszont más lehetőségek kapui s azt hisszük, boldogan mehetünk be rajta és sohasem záratunk ki belőlük. . .

Embermilliókkal úgy játszanak a történelmi erők, mint kisgyermek a homokkal a markában. Újfajta csaták szemlélői, hallgatói vagyunk : rádiócsatáznak az emberek ; közben ontja a magasság a bombákat is és a megvadult emberiség saját találmányaiba belérészedve már légből pottyánó ejtőernyős katonasággal is számol. Szóval úgy felcivilizálta magát az emberiség, hogy most már a saját kelepcejében sem ismeri ki magát s ideges félelemmel úgy fel akar fegyverkezni, hogy ha másban nem, hát abban fog elpusztulni . . . Úgy járt az emberiség, mint Szent Pál mondja a régi pogányokról : « . . . Valamint ők nem voltak azon, hogy Istenről ismeretük legyen, úgy Isten is elvelemült gondolatokra hagyá őket! » (Rom. 1, 28.) Súlyos árat fizet a modern eltévelyedés !

Ezt látva, annál görcsösebben kapaszkodjunk Krisztus keresztségébe ! Annál nagyobb szeretettel boruljunk le s imádjuk a kenyér színe alá rejtett Istenséget ! Hisz Ő a történelmi erők ura ! Ő a világ Bírója ! Ő mellette és Vele biztosan állunk eme szörnyű világfergetegben ! De csakis Vele ! Jaj annak, aki ma emberben, fajban, vérben, ígérekben, szerződésekben, fegyverekben, emberi elme tákolmányai-ban vagy kijelentéseiben bízik ! Ezért nő olyan óriási nagyra az ideai eucharisztikus Világkongresszus jelentősége !

Mert odagyűjti és odatapasztja a nemzeteket, ahol egyedül lehet biztonságosan megállni és megmenekülni : Krisztus mellé ! Milyen felemelő tudat, remény és boldogság, hogy ez hazánk fővárosában történik !

Zúgjon hát a hálaének, Szálljon völgyön, tengeren :
A szeretet Istenének — Dicsőség és üdv legyen !
Az egész föld legyen oltár, — Virág rajta a szívünk,
Minden dalunk zengő zsoltár, — Tömjénillat a hitünk !

P. Böle Kornél O. P.

A jó Pásztor

Egy modern festő lefestette Krisztust mint Pásztort, aki óvatosan leszállt a hegy peremén egy meredek kiugrásra, ahol állandósítja veszélyes helyzetét. Pásztorbotjának kampóját tartva kúszik a csipkézett sziklaoromhoz. Nagyon lehajol s önfeledten mindent kockára tesz az elveszett juhért, mely a bozótban akadt fenn és a leeséstől való félelemben megmerevedett. Fent a magasban két sas kering a pásztor és a juhocská felett. A hűséges Gondviselő nem tekinti a magasságot, csak arra vigyáz, hogy kiszabadítsa a balga mohó juhot. Elkalandozva a keskeny tavaszi pázsiton a hegy-alján, addig-addig kúszott mindig feljebb, míg egyszer csak odajutott a hegytető még keskenyebb, gyengén füves ormára. Napfény ömlik néha mögöttes völgyben. Sugarai áthatolnak a hegyipatakon s a képnek gyengéd ködszerű színt adnak.

Nincs kép, mely Urunkat és Mesterünket jobban élénk állítja, mint a jó pásztor képe. Semmi sem fejezi ki krisztusi jellegét teljesebben, mint ez az összehasonlítás a nyáj megőrzőjével. Azt mondta: «Én vagyok a jó Pásztor». Ján. 10. 11. Ezzel a megállapítással a próféta gondolatához tért vissza. Jer. 31. 10. Krisztusnak mint Pásztornak a képe, amint őrzi és eteti a nyáját, ismételt előfordul a Szentírásban. Annak a népnek szólt, amely hallgatta Krisztust, amint mondotta ezt a hasonlatot, ősi foglalkozásuk pásztori vala és sokan juhaikkal együttéltek. Még azoknak is, akik nem értik meg teljesen a pásztor kötelességeit, ez a bájos kép keveset veszít szép jelentőségéből. Hasonlóképpen hatása kiterjed azokra, akik sohasem láttak pásztort, amint nyáját tereli a legelőre, vagy vigyáz rájuk alkonyatkor — biztonságban lévén a nyájban. Miféle foglalkozás juttat eszünkbe több kitartó gyengédséget és éberséget?

A jó Pásztor biztosított: «Úgy voltatok, mint a tévelygő juhok, de megtértetek most a ti lelkeitek pásztorához és püspökéhez». I Pét. 2. 25. S nem is kell bizonyosság szüntelen gondosságát és éberségét illetőleg. Az ő bátorsága lelkeink javára az erények milliárdjait szöktette virágba, amelyek erősítik pihenését nyája közepette. Egyszerűség, gondosság, szeretet, önfeláldozás, türelem és őszinteség a szándékokban a jó Pásztornak, melyek bátorságot, bizalmat adnak Neki a nyájhoz, melyet becéz és amelyért szívesen életét adja. Igazán Krisztus hű követőjének éreznie kell a szinte sodró bizalmát, amiről az ihletett író szól: «és én nem ingadoztam, téged pásztormat követvén». Jer. 17. 16.

Azt mondják, hogy keleten a pásztor vezeti a nyáját, nem tereli. Bármerre vezeti, a nyáj követi. Az igazi pásztor a nyáj előtt halad,

biztonságosan vezeti árkon-bokron, nádakon, ereken át, míg az utolsó kis legelőt, fűvet el nem érte, ahol farkasok és egyéb veszedelmek nincsenek.

Mindenkit hív egy nyájba és hogy kövessenek egy pásztort. Jan. 10. 16. Ténylegesen a keresztények sokasága követi Krisztust, mint Vezetőjüket, sokan úgy mint mikor a nyáj a pásztor nyomdokában lépkedve. Tudják, hogy amerre vezeti, a talaj biztos.

Haladunk-haladunk az élet útjain, mint a nyáj és lefelé kerítések nélküli keskeny ösvényeken, hogy mindig a pásztor éber szemei előtt legyünk. Mint a juhok, némelyek letérnek a rendes útról, veszélyes mellékösvényekre.

Sokan leestek az értelmi gög szikláiba, sokan a kétségbeesés szakadékaiba, sokan az erkölcsstelenség mocsarába. Mielőtt a jó Pásztor elhagyhatta volna a kilencvenkilencet, hogy elérje ezeket a balga juhokat, rájukszakadt a pusztulás.

Míg oly szívesen időzünk a jó Pásztor festményénél, hangot hallunk: «Íme az Úristen eljön erősséggel... Mint a pásztor, úgy legelteti az ő nyáját, karjára gyűjti a bárányokat és ölében felemeli». Is. 40. 10. 11.

Milyen vigasztalás tudni, hogy ő őrzi bennünket, valamennyiünket, mindegyikünket, hatalmának és szeretetének határtalan nyájában! Micsoda erőt kell hogy jelentsen gyenge és félénk szíveinknek ez a gondolat! Jó — képzeletünkben a jó Pásztor képe miközben arról értekezünk, hogyan fogja meg az elveszett juhot, melyet tüskék tartanak fogva s megszúrják a tövisek a meredek hegyen. Képzeletünk, melyet megszentel a jó Pásztor képe, képesíteni fog, hogy megismerjük értékét s megbátorodjunk. Ismerjük szavát, ha szól: Ez a jó Pásztor szava, mely azt mondja: «Ne félj te kisdéd nyáj!» (Lk. 12. 32.) A jó Pásztor szava az, amely megszólal: «Vízpatakon át hordozom őket, az egyenes úton, melyen nem botlanak meg». Jer. 31. 9.

Mulandóság

*Ne menj a vágyak izgalma után!
a földi-élet egyszer véget ér...
ne ess a bűnbe vágyón és bután;
... kár megtenned a rövid örömet!...*

*Csak Jézus útján suhanjon a lelked,
Csak tiszta szívet keress, ha találsz!...
E tiszta szív új tüzet gyújt majd benned,
és egyedül e világban nem állsz!*

*Ha önmagadban kincseket találtál:
add azt a szegény-lelkeknek tovább!
s ha eddig talán csak hiába vártál:
... egyszer te is kapsz szívet... glóriát!*

Radványi Sándor

Szenteljük meg az Úr napjait!

Sok panasz hangzik el a nehéz életviszonyokról, a nagy nyomorról, az éhezésről és a nélkülözésekről. S minden baj forrását egyedül a Trianon okozta gazdasági válságokban keresik az emberek. A szegények kilincselnek és kérvényeznek, az írók cikkeznek, a hatalmasok gyűléseznek, hogy a rettenetes helyzetet megváltoztassák. Tovább azonban nem igen gondolkodnak.

A szenvedők többsége csupán a földi erőktől várja sorsának jobbrafordulását, s közben megelégedik a biztosabb segítség igénybevételéről. Elfelejt zörgetni a *Bőség* kapuján, a *Szeretet* ajtaján, mely pedig okvetlen megnyílik a könyörgők és kérők előtt; elfeledkezik — Arról, — Aki a bajban levőknek ezt megígérte.

Se szeri, se száma az ünneprontóknak! Eltekintve azoktól, akik az Isten ígéjének hirdetése alatt a templom körül dohányozva és társalogva szoktak szórakozni, vannak katolikusok, akik egyáltalában nem, vagy csak a főbb ünnepeken hallgatnak szentmisét; és vannak olyanok, akik csupán valamely külső kényszer hatása alatt járnak el a templomba.

Vagy: mennyi ünneprontás történik a kötelező misehallgatás nélküli vadászatok, sportolások és más szórakozások által?!... S a gazdasági- vagy házicselédeket s egyéb alkalmazottakat mi jogon tartják vissza egyes kenyéradók a kötelező ünneplésüktől?!... Micsoda feltétlen szükségesség parancsolja ezeket a mulasztásokat?...

És mily lesújtó tudat, mily szomorú valóság, hogy az emberek ezrei vásár- és ünnepnapokon is szolgai munkákkal foglalkoznak az istentisztelet hallgatása helyett. Mindenre ráérnek ilyenkor, de lelküknek még percek sem szentelnek; az Alkotóra, a Teremtőjükre legkevésbé sem gondolkodnak. Innen van, hogy a sok panasz, feljajdulás, kérvényezés, cikkezés és gyűlézés mind csak múló jelenségek maradnak, további fejlemények nélkül.

Nagyon sokféle ünneprontásról tudnék még írni. De csak egyet hozok fel még a sok közül. Amilyen örömmel értesültünk a kultuszminiszter ama rendeletéről, mely a leventék vásárnapi templombajárását megszigorította, olyan szomorúsággal tapasztaljuk, hogy a vásárnapi leventeversenyekre kirendelt leventék közül többen misehallgatás nélkül maradnak, s hogy a leventék nagyrésze a szünidőben egyáltalában nem hallgat szentmisét. A miniszteri rendelettel is megerősített isteni és egyházi törvény be nem tartása a versenyeket végrehajtók mulasztása; a szünidőben pedig egyedül a szülőket, illetve a gondviselőket terheli a felelősség ezen misemulasztásokért.

(Bár nem tartozik szorosan cikkem keretébe, mégis megemlítem, mily különös, hogy míg a mindennapi tankötelesek a hétköznapi misé-

ken megjelenni tartoznak, addig az ismétlősök — különösen a fiúk — sok helyen sohasem mennek misére, hanem azalatt az iskolában vagy annak környékén botrányosan rendetlenkednek. Nagyon rossz példaadás ez a mindennapi tankötelesek részére. Ezen mulasztások meglátása és észrevévése erős nyomokat hagy a gyermek tiszta lelkében. Ezen kisebb mulasztásokból fejlődnek ki későbbben a vásár- és ünnepnap nagy mulasztások.)

Ünnepeket szentelj!... parancsolja az Úr már az ószövetségben is. Ezen parancsot hajtsa végre az emberiség, ezt teljesítse szegény és gazdag egyformán! Akkor a minden hatalommal rendelkező Isten is meg fog emlékezni a hozzáforduló s Neki hódoló teremtményeinek hétköznapijairól.

Vajha visszajönne a szentistváni és szentlászlói vásárnapokat megszentelő boldog kor, akkor a magyar nép buzgóságán megtörne Trianon ereje is. Az Isten bőséges áldásában felszabadulna a nagy leromlottság, mely a vásárnap megnemszenteléséből burjánzik.

Tegye meg mindenki vásár- és ünnepnap kötelességét a paloták uraitól a kunyhók lakóig, a legelső tisztviselőtől a legutolsó napszámosig! Mert az Úr napja az Úré, kinek műhelyeiben kell, hogy imára kulcsolódjanak a dolgozó- és munkáskezek. Különben nincs áldás, nincs siker; s kárbavész minden más erőlködésünk.

Ha azonban megadjuk az Istennek, ami az Istené, bizton számíthatunk a jobbrafordulásra, a szebb jövőre, mely eleinte otthonunkban, később pedig az egész országban — a régi határokig is — ki fog bontakozni.

Hogy ez mielőbb megvalósuljon, kezdjük meg az Úr napjainak buzgó megszentelését az ideai szentévből hazánkat látogató szentségi Jézus nagyobb dicsőségére, hogy ezáltal az Atyának gyönyörűséges kedve teljék nemcsak szent Fiában, hanem a szent Fiának így hódoló magyar nemzetünkben is.

Brenner Tivadar

Férfiak! Testvéreim!

A szentségi Jézus iránt való szeretetből, szent örömmel és buzgósággal találkozunk ebben az évben

minden hónapban

a szentáldozásban! Fűzzön össze bennünket Jézus szerelme!

Tehát minden hónapban tömeges férfiáldozások!!!

Flecte ramos arbor alta!

*Háromszázötven millió ember áll kereszted
tövében. Krisztus-Király!
Könyörgünk alázatosan, a szavunk ne vesd meg:
mindnyájunk teste-lelke fáj.*

*A szeretetmaggal bevetett világ szüntelen
gyűlölet átkát szórja ránk.
Háborúk viharja tombol minden ember-szíven
és újra vér lesz újra láng! ...*

*Sátán karma mélyen, mélyen a húsunkba vágott
s ide-oda rántja lelkünk.
Jajongás tör fel sok lélek-erdőt, Lelki álmok
egéről minden fény eltűnt.*

*Ó, Krisztus, a magas kereszten, borítsd rá védőn
a világtemető száján
a tépelt álmú testvérekre karod, hogy későn
érkezzék értünk a Sátán!*

*Ki meggyőzted kereszteden értünk is a harcot,
nyujtsd felénk segítő szavad
s kongasd milliók fülébe: Ember szeress! Harsogd:
Világ, csak szeretni szabad!*

*Damaszkusz útján állítsd meg a Saulok hadát:
fűjjon Szentlélek-kegyelem.
A szenvedésverte Földön a szentpálos csodák
tavaszos fakadását kérjük kereszteden
függő Krisztusunk tőled. Hallgasd meg kegyesen
imánk Nagypéntek-reggelen.*

Fr. Horváth Jordán O. P.

A titokteljes hallgatás

Dante a Paradiso utolsó soraiban alázatosan bevallja költői tehetetlenségét, mert nem tudja kifejezni emberi szóval amit érez és tud a mennyországról. Panaszkodik, amikor a világ-irodalom legremekebb költői műfaját teremti meg. *Beethoven* a legutolsó mesterművével elégedetlenkedve száll le a zongoráról és dadogva mondja el, amit átérez lelke legmélyén, de amit már képtelen kicsalni hangszeréből. *Aquinói Szent Tamás* elhajtja tollát, amikor már háromnegyed részben megírta azt a művet, mely a Szentírás után az Egyház legnagyobb kincse lett, mert így mondja: «mind- ez, amit írtam, csak pelyva a valósághoz képest». *Szent Pál*, amikor elragadtatott a paradicsomba, ott titkos ígéket hallott, melyeket embernek nem szabad kimondania. (II. Kor. 12⁴.)

Honnan e kislelkűség a legnagyobbakban? Mi közép-szerű emberek nem tudunk eléggé

betelni alkotásaikkal, s ők szinte naivul elégedetlenek! Miért?

Mind ennél nagyobb dolog történt *Krisztussal*. Éveken át tanított, mint akinek hatalma vagyon, hirdette az üdvösséget, a legkényesebb ellenvetéseket is könnyűséggel oldotta meg, parabolákkal és hasonlatokkal az egyszerű embereknek is megmagyarázta a legnagyobb titkokat... de egyszer csak elhallgat, mintha szavát vágták volna... Egy-két rövid szó... majdnem lakonikusan röviden megmondja a nagy titkot, amire már többször célzott: «ez az én testem... én veletek vagyok a világ végezetéig»... és elhallgat. Az a kevés amit még mond, csak szüksézávi kiegészítés, amit tesz, az pedig valóra váltása a mondottaknak: áldozat.

Jézus elhallgat az Oltáriszentség szerzése után. Mintha csak mondaná: amit mondtam megmondtam, semmi újat nem tudok. Az a Mester, akiről a szeretett tanítvány evangéliumában ezt írja: «Van még sok egyéb is, amit Jézus cselekedett, melyeket ha egyenként mind megírnánk, azt vélem, maga a világ sem tudná befogadni a könyveket, melyeket írni kellene» (Ján. 21²⁵), már alig beszél, csak imádkozik, bátorít, de semmi újat nem közöl tanítványaival. Most megmondta, amire előkészítette őket éveken át, megmondta oly egyenesen és nyíltan, hogy nincs mit kérdezni még.

Jézus elhallgatott... Pedig itt van közöttünk, amint mondta: a kenyér és bor színe alatt; pedig azóta már sok minden történt, nagy veszedelmek közt úszott élet-műve, az Egyház, — mégsem emelte fel szavát tenger-csítításra. Csak hallgat nyugodtan, ahogyan csak Ő tud. Fel-felújítjuk, amit Tőle hallottunk s próbáljuk ajkára adni az Eucharisztia-ban jelenlevő Krisztusnak. S csodák-csodája! mennyire élethűen illenek most is még ajkára a szavak: Tanuljatok tőlem, mert szelid vagyok és alázatos. Milyen jól áll neki most is e mondás, sőt mintha így még többet fejezne ki, mint hajdan, amikor míg köztünk járva mondta. Miért?...

Nagy erő kell a rangról, címről, méltóságról való lemondáshoz. Csak a legnagyobbak voltak erre képesek a történelem folyamán. Megcsodáltuk őket, pedig ezeknél nagyobbak is megéltünk már.

Az Isten-fia ott hagyta trónját a fellegek közt és egy karácsony éjjelén megelégedett Betlehem jászolával. Ekkora lemondásra csak Isten képes! De legalább, ha szűrt is a szalma, csipett is a hideg, angyalok énekelgettek neki, királyok rakták lábához koronájukat, szeretett szülők és pásztorok virrasztottak álma felett és csillag hirdette az egész világnak, hogy itt van köztünk. Igaz, később még ezt a rozoga istállót is elvesztette s nem volt, hol lehajtsa fejét nyugovóra, de legalább kiütközött belőle istensége, megérett rajta, hogy csodálatos,

hisz még ruhája szegélye is gyógyerejű, szeméből kilehetett olvasni, hogy több mint próféta, mert tekintetére földre estek a főpap csatlósai, megtérnek Magdolnák és Péterek, szavából kiérződik az isteni erő: tengerek eljuhászkodnak hallatára, tanításából kiérzik az Isten szava: tanít, mint akinek hatalma vagyon.

De mindebből semmit sem tartott meg. Hogy Ő köztünk van az biztos. Most is fülünkbe cseng szava: én veletek vagyok a világ végezetéig. Meg is mondta, hol találhatunk rá: Nem Londonban, sem Rómában csupán nem is csak Jeruzsálemben, de minden oltáron az Eucharishtiában: Ez az én testem... Itt van Jézus köztünk, de nem találunk már abból sem semmit, amit földi élete 33 esztendejében annyira megcsodáltunk. Elhallgatott az angyali ének — s ő megelégszik az emberek énekével, a legegyszerűbb falusi énekkel is; eltűnt a csillag — csak apró olajmécsesek imbolygó fénye jelzi, hogy még itt van; eltűnt arcának isteni fénye — csak egyszerű fehér ostyát látunk helyette; kialudt szemének tüze — hideg tabernakulum mögé zárkózott; nem halljuk hangját — pe-

dig most is lehet vele beszélgetni, meghallgat mindenkit. Akik megpróbálták vele beszélni, azok tudják, hogy mennyit lehet vele beszélni. «Elimádkoznám este órákhosszat is az Oltáriszentség előtt, mert akkor érzem, mennyit kell kérnem». (Prohászka.)

Jézus hallgat az Oltáriszentségben, mégis beszél, oktat, int. Mert lehet ám hallgatva is tanítani, szó nélkül is beszélni. Qui potest capere, capiat!

Sokan, milliók és milliók megértik ezt a hallgatag Krisztust.

Nem csak egyeseket, de tömegeket is vonz ez a kis ostya. Legjobb bizonyosság erre az eucharisztikus kongresszus. Amikor millió és millió emberi szív dobogása az eucharisztikus Jézus szíve dobogása után igazodik, akkor látjuk igazán megvalósulva az ígéretet: ha felmagasztaltattam, mindeneket magamhoz vonzok... Vannak ma is többen mint sokan, akik nem akarnak reagálni a világ Világosságára, de előbb-utóbb meg kell érteniök a damaszki üzenetet: «Én vagyok Jézus, akit te üldöszesz. Nehéz neked az ösztöke ellen rugdalóznod».

Fr. Wéber Egyed O. P.

A **keszthelyi Credo** márc. 20-án választmányi ülést tartott, március 25., 26., 27-én résztvett az eucharisztikus triduumon, lelkigyakorlatát pedig április 7., 8., 9-én tartja Olasz Péter S. J. vezetése mellett.

A **monori Credo** márc. 25., 26., 27-én tartotta lelkigyakorlatát, melyet P. Böle Kornél O. P. tartott. A szentgyakorlat végén szép eucharisztikus díszgyűlés volt a r. kat. legényegylet nagytermében, melyet zsúfolásig megtöltött Monor buzgó katolikus tábora. Az eucharisztikus himnusz elnéklése után dr. Sandula Imre apát, kormányfőtanácsos, szép szavakkal köszöntötte és nyitotta a díszgyűlést, majd a gyermekek bájosan előadott szentségi énekei után Pap József egyháztanácsos mondott beszédet a legméltóságosabb Oltáriszentségről. Egy kislány lelkes szavalata után P. Böle Kornél O. P. beszélt a legméltóságosabb Oltáriszentség imádásának, tiszteletének történetéről. Az ünnepélyt a pápai és nemzeti himnusz zárta be.

A Budapesti **Központi Credo** életéből a következő mozzanatokról értesülünk: Az októberi eucharisztikus triduumot bezáró éjjeli szentségimádáson a Credósok példás buzgósággal vettek részt. Az október 10-én tartott gyűlésen dr. Buday egy. tanár tartott előadást a fascizmusról és hitlerizmusról. November 14-én Bábel Dezső beszélt a Katolikus Népszövetségről. P. Kovács Gyula O. P. egyházi elnök pedig

az erőteljes taggyűjtésről a Központi Credóban. November 21-én jól sikerült teaest volt a Credósaládok számára. December 12-én P. Kovács Gyula O. P. a Szentolvasóról beszélt. Egyben elhatározták a Credókalácsok készíttetését és kiosztását a szegények között. (Ami meg is történt.) 1938 január 1-én tartotta a Központi Credo szokásos ünnepi miséjét, amelyet P. Badalik Bertalan O. P. tartományfőnök celebrált, P. Kovács Gyula O. P. pedig a szentbeszédet mondotta. Ezután zászló alatt átvonult a Credo az egyházközségi kultúrházba a díszgyűlésre, amelyen Simoncsics Alajos főigazgató elnökként s a szokásos üdvözlésekkel nyitotta meg a díszgyűlést. Üdvözölte a Credo Zita királyné öfelségét, a Központi Credo zászlájának, az ország első Credó-zászlójának anyját és Ottó király öfelségét. Az ünnepi beszédet P. Böle Kornél O. P. országos Credó-szervező tartotta ezzel a címmel: Mit hoz a jövő? Rostásy János, a Budapest-erzsébetvárosi Credónak érdemes tagja dr. Krüger Aladár szép költeményét: «Julián barát álma» szavalta el. Február 3-án P. Kovács Gyula O. P. az EMSZO-ról beszélt. (Egyházközségi Munkaszakosztály.) Egyben megejtették a Credóban a tisztujítást is. Március 12-én P. Kovács Gyula O. P. a Credósoknak az Oltáriszentség iránt való kötelességeiről beszélt, P. Böle Kornél O. P. pedig figyelemztető megjegyzéseket tett az éppen akkor zajló ausztriai eseményekkel kapcsolatban.

Tártotjuk és terjesszük a „Credo!” lapot!

Kérjük a hátralékok rendezését és az 1938. évi előfizetés (4 9) beküldését!

Credo zászlószentelés Pestszentimrén

Pestszentimrén március 13-tól 20-ig misziót tartott *P. Böle Kornél*, a misszió befejezésül 20-án a Credo egyesületben ünnepélyes tagfelvétel volt és ugyanekkor történt az ottani Credo egyesület új zászlajának megszentelése. A zászlóanyai tisztet *dr. Krüger Aladárné*, a kerület országgyűlési képviselőjének neje töltötte be, aki «Hittel, hűséggel, becsülettel» felíratú diszes szalagot kötött a zászlóra. A zászlószentelés után ünnepi közgyűlés volt, melyen zászló alatt résztvett az Erzsébetvárosi Credo egyesület küldöttsége is. *Keresztes Albert* községi főjegyző, világi elnök és *Böle Kornél* beszédei után *dr. Krüger Aladár* mutatott rá arra a nemzetmentő hivatásra, mely a magyar katolikus férfiak hitére, hűségére és becsületére vár. *Schuszter János* ny. postafőigazgató, a Józsefvárosi Credo egyesület üdvözlétét tolmácsolta, *Rostássy János* pedig Krüger Aladár «Veszprémi legenda» című versét szavalta el. A díszközgyűlést társasvacsora zárta be.

A díszgyűlésen a pestszentimrei Credo-titkár a következőkben adta le jelentését:

Titkári jelentés. 1933—1938

Kedves ünneplő közönség! Kedves Credo férfiak!

1933 október az a nevezetes hónap a pestszentimrei Credo-egyesület történetében, aminek következménye lett az 1933 nov. 4-iki ünnepélyes első tagavatás és ezzel egyesületünk életének kezdete.

Főtisztelendő plébános urunk egynéhány lelkes vallásos férfivel felvetették úgy maguk között, hogy bizony hiányzik itt valami? És pedig hiányzik itt olyan szervezet, ami a jó katolikus férfiakat egy táborba tömörítené és hol azok a vallásos életben a manapság oly nélkülözhetetlen tudományos és szélesebb látókörben a vallásuk megismerése és amellet a bátrabb kiállásra hitünk mellett mintegy kiképzést nyernének.

És lassan-lassan úgy esténként egynéhány vállalkozó szellemű, hitéért küzdeni tudó férfiú, néhai Cserháti Viktor testvér irányítása mellett elkezdte járni a katolikus házakat, hol elmondották, hogy Credo-egyesületet akarnának alakítani és mi is annak lényege és célja.

Ime, a jól végzett munkának meg is lett az eredménye.

Alig néhány nap alatt meglett az 50-es létszám, ami egyesületünk életének megindításához feltétlen szükséges volt.

Engedjék meg k. ünneplő közönség — és k. Credo testvérek! Hogy mi volt, ami bennünket a Credo egyesület megszervezésére indított.

A katolikus férfinak nem volt hova, vagy jobban mondva nem tudta, hová tartozzon. Mert bárhová csatlakozott is, a templomon

kívül kigúnyolták, háttérbe szorították. És sokszor, sajnos, fejéhez vágta azt, hogy lehet a huszadik században valaki ennyire elmaradott!

Férfiainknak nem volt hol egészséges gondolatát kifejtse, vagy jobban mondva a másikéval kicserélhetné volna.

De nem volt és hiányzott az a közület, hol megtanulja hitét és annak világalkotó krisztusi igazságait megtanulja, hogy azt bátran hirdetni tudja és hol kell megvédeni. Másodszor a katolikus férfinak meg kellett tudnia és látnia, hogy nincs egyedül.

Erre volt hivatott a Credo férfi-egyesület.

Erre hivatott a Credo, hogy bátor, vallásos, tiszta látókörű férfiakat, bátor, ha kell, küzdeni tudó, de nem hunyászkodó és sohasem mások vagy a gyengébbek eltáposása a cél.

Mert a Credo-egyesület nem dolgozik senki ellen sem!

Célja, mit e szent zászlóra is felírtunk: «Credó!»... Hiszek!... Hiszek egy Istenben.

Hiszek abban, hogy Isten van... Hiszek, hogy katolikus meggyőződésemmel hazámat és családom szolgálom... Credo!... Hiszek! Ma már ötvenezer kemény férfiszív teszi magáévá.

Mi nem vagyunk ellenei senkinek. Jöjjenek közénk, kik velünk akarnak Isten egyházáért dolgozni.

De ne bántsanak bennünket azok, kik a zavarosba akarnak halászni. Kiknek fáj, hogy mi dolgozunk.

Mert!... Jézus Krisztus meg én, mi ketten nem félünk.

Egyik előadásunkon egy jó szónok testvérünk azt mondta többek között: A katolikus férfi legyen olyan, mint a szelid bárány. De legyen olyan, mint a farkas, ha a hitét, vagy annak vezetőit bántják.

1933 nov. 4-én 52 férfitaggal indult meg a pestszentimrei Credo-egyesületi élete. A kör zászlaja alatt vonultunk be a templomba, hol

Ne szégyeljük a Kongresszus! jelvényt hordani!

Legalkalmasabb elmélkedés és
lelkiolvasmány a szentévben:

„Oltártüzek“ és az „Égő Csipkebokor“

és az Oltártüzek új külön kötete:

Anima Christi! (Krisztus lelke, szentelj meg engem!)

Kapható a Credo kiadóhivatalában.
(Kötetenként 2 pengő.)

Vimmer esperes úr szentelte meg és osztotta ki a jelvényeket. A szentmise után következett a körben az alakuló díszközgyűlés.

Díszközgyűlés 52 hitvalló férfiúval. K. ünneplő közönség! Álljunk itt meg egy pillanatra.

Azt mondtam, hitvalló férfiak... Hát vannak Pestszentimrén hitvalló férfiak... Hát ha idáig nem voltak, csak azért volt, mert nem láttuk őket. Istenem! Csoda történt. Most előttünk masíroznak, előttünk dolgoznak, zászlóval az élen, rajta a szent szó: Credo! Hiszek.

Pillantunk vissza az elmúlt öt küzdelmes esztendőre. Az ünnep, a díszközgyűlés után kezdődött a munka.

Az első teendő volt a munkamegosztás. Tehát kellett vezetőség. Egyhangúlag világi elnökké Keresztes Albert főjegyző urat választottuk meg, ki azóta is szeretettel és odaadón vezeti egyesületünket. Áldja meg a jó Isten öt ezért.

Egyházi elnökké dr. Schaub Mihályt, a mi aranyzajú plébánosunkat, ki mintegy kiegyensúlyozó és irányító az egyesületünk életében.

Egyesületi titkárrá a mi buzgó Cserhádi Viktorunkat, a népszerű Vikit, ki mindenütt ott volt, hol egyesületünkért valamit tenni kellett. És az egyesület életrehívásában az oroszlánrészt is az övé.

Igy lassan megkezdődtek a havi második pénteki összejövetelek, amikor egy-egy egyesületi tag előadást tartott. Az előadások tárgya mindig a vallás, a család, a katolicizmus küzdelmei, a magyar katolicizmus érdemei és sérelmei körül mozogtak. Politikai térre sohasem mentünk, mert a Credo nem politikai szervezet.

Öt év leforgása alatt 65 előadást tartottunk, mit teljesen sok volna elolvasni, így csak részben a címetek olvasom fel egyesekről.

Keresztes Albert: Isten létéről... Dr. Garay Géza: A lélek létezése. Friedl József: A krisztusi alázatosság. Polyánszki Gyula: A nagybőjt eredete. Majoros Lajos: Az Oltáriszentség. Stiaszni László: A Pálosok hazatérése. Cserhádi Viktor: A vörös Oroszország. Bereck Ferenc: A keresztények üldözése. Bereck Ferenc: A szentistváni Magyarország. Dr. Garay G.: Julián barát. Jankura Béla: A reformáció. Déri Ferenc: Az egyházi vagyon

eredete. Dr. Garay Géza: A III. birodalom és a katolicizmus. Keresztes Albert: Tapasztalataim a marézból. Budai J. József: A liberalizmusról és szabadságküzvességről. Michalik István: A május királynője. Szigetvári Mihály: A bolsevizmusról. Vinkler István: A szociális Prohászka. Zsidai István: Katolicizmus és racionalizmus.

De nemcsak köri összejöveteleken és ilyen magas nivójú előadásokban mutatta meg a Credo-egyesület, hogy él.

Kifelé a vallásos életét is a nyilvánosság előtt megmutatta a férfitábor.

1935-ben 28 férfi zárandokolt Mária-besnyőre, hol az ott összegyűlt 10.000 férfival együtt hódoltak hazánk pátronusának, a boldogságos Szűznek.

És ezt követve, 1936-ban már 60 férfi vett részt a zárandoklaton, mutatva azt, hogy a Credo erősödik és Istenben bízva halad a maga útján.

Képviseltette magát egyesületünk a közelmultban Szolnokon lezajlott Credo kongresszuson, honnan testvéreink gazdag tapasztalatokkal, lélekben megerősödve tértek haza.

Résztvettünk az elmúlt években az őszi eucharisztikus kongresszusokon is, hol már ifjú Credistáink mintegy 25-en egyensapkában vonultak fel.

Anyák! Leányok! Küldjétek fiaitokat és vőlegényeiteket az ifjú Crédóba, hogy masírozzanak velünk a szent zászló alatt.

A szentségimádásokból is részt kért a Credo. Szentségimádási napokon és a kettős szentév minden hó 1-ső vasárnapján, komoly férfiak térdelnek egy-egy félórát a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt.

Anyá, feleség! Csoda történt talán? — kérdezed. Igen! A férfiak egymásra találtak Istenben és vállvetve küzdenek a békéért és, a katolikus hit igazáért.

Amint látják, kedves ünneplő közönség, az elmúlt öt év komoly egyesületi életben, a vallás ápolását szem előtt tartva, munkálkodtunk a lelkünk és látókörünk épülésén.

De menjünk tovább.

Háromízben a maival együtt avattunk tagokat úgy, hogy taglétszámunk a háromszorosára emelkedett öt év alatt.

Amint a derűs égboltot néha felhők borítják be, úgy a mi egyesületünkben is ilyen négy borús nap volt.

Az első 1935-ben, amikor is közöttünk az életkorra legidősebb tag, a 80 esztendő Fischer Miksa, az öreg credós bácsi, amint ő magát nevezni szokta, meghalt. 80 esztendejével a vállán nem mulasztott el egy gyűlést sem.

De a halál itt nem állt meg... A halál angyala elragadta közülünk az egyesületünk alapítóját, a mindig tetterre kész Cserhádi Viktor testvérünket. Egyesületünk gyászba öltözött. Benne egy buzgó, odaadó, küzdeni tudó férfiút veszítettünk el. Tagjaink mint egy

Amikor távoli országok népei meleg együttérzéssel készülnek ünnepségeinkre, akkor nem lehet ember a hazában, aki ne tekintené nemzeti becsület kérdésének a kongresszusügyének támogatását!

ember állt a néma koporsó mellé, utolsó Isten-hozzádot mondva k. testvérünknek.

Alig tértünk magunkhoz az egyesületünket ért csapástól, az isteni Gondviselés magához szólította a hitéért bátran kiállni tudó katonás Vasvári bácsit.

Adjon az Isten nekik örök nyugodalmat.

Amint az életben látjuk, hol az Istenben bízők küzdenek, ott csüggedés nincs. Ahogy a Szentatya szentévi szózata megjelent, suttogó férfiak bújtak össze kisebb csoportokban, hogy a szentévi felvonulásokhoz nekünk is kellene egy zászló.

És ahol akaraterős férfiak vannak, ott Krisztus védő pajzsa alatt van is eredmény.

Két műkedvelő előadást rendeztünk a zászlónk javára 223 pengő tiszta nyereséggel. Nem mehetek el szótlánul amellett, hogy Hádler Ferenc rendezőnek és a vele játszott műkedvelőknek itt a nyilvánosság előtt köszönetet mondjak.

Igy lett egyesületünknek pénze és megtehettük az első lépéseket a zászlóanyag megvásárlására. Lelkes hölgyeink pedig vállalták a munka ingyenes kivitelezését. És a szorgos női kezek munkája itt leng előttünk és hirdeti dicsőségesen Szent István királyunk keresztény országában: Credo!... Hiszek!

Engedjék meg, k. ünneplő közönség és Credo férfiak, hogy köszönetem fejezzem ki egyesületünk nevében azon hölgyeknek és uraknak, kik zászlónk életrehívásánál közreműködtek és bennünket támogattak.

Szeretettel köszönöm Főtisztelendő plébános urunknak mindazon jó tanácsot, amivel a zászló-bizottságot ellátta.

Köszönöm az egyesület nevében Nagy István úrnak és neje önnagyságának, amiért zászlónk tervezését és összeállítását teljesen díjmentesen volt szíves felajánlani egyesületünknek.

De testvéri szeretettel férfiszívünk háláját tolmácsolom k. hölgyeinknek.

A két Majoros nővér: Jolánka és Annuska a zászlónk goblein részét készítették. Dava-lovszki Béláné önnagysága a zászlónk kerethímzését és a szőlőfürtök hímzését, Deli Istvánné önnagysága pedig a zászlón látható betűket teljesen díjtalanul készítették.

A jó Isten fizesse meg nemes munkájukat.

És végül köszönöm Kovács József és Steták István Credo testvéreimnek, kik időt, fáradságot nem kímélve a zászlónk ügyét szívéükön viselték.

K. Crédó testvérek! K. ünneplő közönség!

Amint láttuk, öt év alatt dolgoztunk. Istenben bízva haladtunk a kitűzött cél érdekében. De nem fáradtunk el. Vagy talán most már pihenjünk? Nem!

Ez a megszentelt zászló és rajta nagy királyunk, Szent István képével útmutató nekünk.

Munkára fel testvérek! Isten országáért.

Ne hagyjuk az Oltáriszentséget, ne hagyjuk az eucharisztikus királyt!... Ő sem hagy el minket, velünk van a legnehezebb óráinkban is.

Testvérek! Férfiak! Fogjuk meg egymás kezét. Küzdjünk vállvetve. Ne hagyjuk a keresztény családokat széttűlleszteni. Ne engedjük fiainkat és leányainkat eltántorítani.

Férfiak! Testvérek! A zászló előttünk, a jelszó a zászlón. Hol vagy magyarok tündöklő csillaga...

Szent István király ne hagyj el szegény magyarjaidat kérünk! Imádkozz értünk a Krisztus király előtt. Vagy vezényelj minket! Mi örömmel megyünk...

Credósok, kiáltunk: Credo! Hiszek! Hiszek egy Istenben! Amen.

Térdre Magyar!

*Hozzád jöttem, Uram, hozzád,
Nálad béke, boldogság.
Nem érti meg a nagy világ,
Magyar szívek bánalat.*

*Földi gondok terhe alatt,
Nem rogytam a földre én
Beléd vetve bizalmamat
Legyek koldus és szegény.*

*Egy ami fáj, ami bántó,
Lopva tépi álmaim.
Mért nem lobog magyar zászló
Vérző hazám határain?*

*Térdre magyar! porba hullva
Imádkozzunk testvérek.
Higgyük, hogy a világ Ura
Küld magyar kikeletet.*

Tóthné Kolosi K. Aloyzia

Credo-Testvér! Ide figyelj!

Igérd meg az Eucharisztikus Jézusnak, hogy hálából szeretetéért és engesztelésül eddigi bűneidért

**soha az életben
nem fogod káromolni
a S z e n t s é g e t !
a Szakramentumot!**

Megteszed?

Úgy-e megígéred? Hidd el, nem lesz nehéz megtartanod, hacsak egy kicsit vigyázol!

Apostolkodjál! Terjeszd ezt a gondolatot!

Az egyházi és rendi hatóságok jóváhagyásával kiadja (Szent Domonkosrendi zárda) P. Böle Kornél O. P.

Stephaneum nyomda r. t. Budapest. — A nyomdáért felelős: ifj. Kohl Ferenc.